Spiķeru koncertzāle.

Kas telpu padara par koncertzāli

TEKSTS VENTS VĪNBERGS, ARHITEKTS PUBLICITĀTES FOTO

Koncertzāles Latvijas publikai un arī tās arhitektiem ir delikāta tēma, neraugoties uz to, ka izpildītājmāksla faktiski ir nacionālais lepnums numur viens. Lietpratēji zina, ka Elīna Garanča, Mariss Jansons, Vestards Šimkus, Gidons Krēmers, koris «Kamēr...» (un daudzi citi pēc jūsu izvēles) ir pasaules klases mākslinieki ne jau tāpēc, ka mēs mazas kopienas patriotismā viņus par tādiem būtu iztēlojušies. Toties viņu talantam atbilstošas, tātad nepieciešamas infrastruktūras radīšana tiek tik nepatikami politizēta, ka gluži vai diskreditē ikvienu, kas būtu gatavs koncertzāles problēmu Latvijā risināt. Tikšanu pie labas mūzikas tai paredzētā zālē un labas zāles arhitektūras neveicina neviena no šobrīd aktuālajām, taču galējām pozicijām: nedz pārmērīgā koncertzāles kā gadsimta monumenta ideja, nedz dažādu grupu ignorantie pārmetumi kultūras nesaimnieciskumam kopumā.

Teorētiski labskaniba neprasa vairāk kā kurpju kastes formas telpu ar pietiekamu vietu mūziķim un klausītājam. Visus pārējos tipoloģiskos komponentus varētu uzskatīt par otršķirīgiem, taču - tie nodrošina abu koncerta dalībnieku pušu komfortu un veido attiecības, kas ir tik daudzslāņaini sarežģītas, ka mūsdienīgas koncertzāles radīšana tiešām ir gan smaga politiska izšķiršanās,

Ieeja Spiķeru koncertzālē. Teorētiski labskaniba neprasa vairāk kā kurpju kastes formas telpu ar pietiekamu vietu mūziķim un klausītājam.

FOTO: J. LEJNIEKS